

EUCHARISTISCHE AANBIDDING VOOR DE HEILIGING VAN DE PRIESTERS EN GEESTELIJK MOEDERSCHAP

Brief van de Congregatie voor de clerus (2007)

met het doel de Eucharistische Aanbidding te bevorderen

voor de heiliging van de priesters en het geestelijk moederschap.

Excellence révérendissime,

Er is in de huidige omstandigheden werkelijk zoveel te doen voor het echte welzijn van de geestelijkheid en de vruchtbaarheid van de pastorale bediening. Om die reden wensen wij uit te gaan van een geestelijke beweging die het besef bevordert van de ontologische band tussen Eucharistie en priesterschap evenals van het bijzondere moederschap van Maria ten aanzien van alle priesters. Wij zijn hierbij vast besloten deze uitdaging aan te gaan zonder de moeilijkheden noch de noodzakelijke inspanningen te omzeilen, en zijn ons werkelijk bewust dat het handelen een gevolg is van het zijn en dat vertrouwelijkheid met God de ziel is van ieder apostolaat. Deze beweging zou de aanleiding moeten geven tot een keten van altijddurende aanbidding voor de heiliging van de geestelijken, en het engagement op gang brengen van godgewijde vrouwen opdat zij, naar het voorbeeld van de Allerzalgste Maagd Maria, Moeder van de eeuwige Hogepriester en Medewerkster aan Zijn verlossingswerk, priesters zouden willen adopteren in geestelijke zin, om hen te helpen door het offer van hun persoon, door aanbidding en boete. Aanbidding bevat steeds een akte van eerherstel voor de eigen fouten en in de huidige omstandigheden wordt voorgesteld in die zin een bijzondere intentie in te lassen.

Volgens de constante gegevens van de Traditie, beperken het mysterie en de werkelijkheid van de Kerk zich niet tot de hiërarchische structuur, de liturgie, de sacramenten en juridische beschikkingen. Inderdaad, de innerlijke natuur van de Kerk en eerste oorsprong van haar heiligende doeltreffendheid moeten gezocht worden in de mystieke eenheid met Christus.

Volgens de leer en de structuur van de dogmatische constitutie *Lumen Gentium*, kan zo een vereniging niet los gezien worden van haar die de Moeder is van het Mens geworden Woord, Zij die Jezus innig met zich verenigd wou voor het heil van heel het menselijk geslacht.

Het is dus geen toeval dat de dag waarop de dogmatische constitutie over de Kerk werd uitgevaardigd – 21 november 1964 – Paulus VI Maria uitriep tot “Moeder van de Kerk”, moeder namelijk van alle gelovigen en alle herders.

En het Tweede Vaticaans Concilie zei over de Allerzalgste Maagd Maria: “Zij heeft Christus ontvangen, gebaar, gevoed, in de tempel aan de Vader aangeboden, bij de dood van haar Zoon op het kruis meegeleden met Hem en aldus op volstrekt enige wijze aan het werk van de Heiland meegewerkt door haar gehoorzaamheid, haar geloof, haar hoop, haar vurige liefde, om het bovennatuurlijk leven van de zielen te herstellen. Daarom is zij, in de orde van de genade, onze moeder” (LG nr. 61).

Zonder iets toe te voegen noch af te doen van de unieke bemiddeling van Christus, wordt Maria altijd Maagd in de Kerk erkend en aanroepen met titels als Voorspreekster, Bijstand, Hulp,

Middelares; zij is het voorbeeld van de moederlijke genegenheid die iedereen moet bezielen die in de apostolische zending van de Kerk meewerkt aan de geestelijke wedergeboorte van de hele mensheid (cfr. LG nr. 65). In het licht van dit onderricht dat tot de kerkleer van het Tweede Vaticaans Concilie behoort, zijn de gelovigen geroepen, de blik te richten op Maria – schitterend voorbeeld van alle deugd – de eerste volgeling, de moeder aan wie iedere volgeling in de persoon van Johannes (aan de voeten van het kruis (cfr. Joh. 19,25-27)) werd toevertrouwd, en haar na te volgen; zo worden zij haar kinderen en leren van haar de ware zin van het leven in Christus.

Zo, en precies uitgaande van de plaats die de Allerheiligste Maagd inneemt en van de rol die zij in de heilsgeschiedenis speelt, heeft men de bedoeling aan Maria, Moeder van de eeuwige Hogepriester, alle priesters heel bijzonder toe te vertrouwen en in de Kerk op te wekken een beweging van gebed toegespitst op de eeuwigdurende Eucharistische aanbidding, opdat overal ter wereld een gebed van aanbidding, dankzegging, lof, smeking en eerherstel altijd en onophoudelijk zou opstijgen tot God, met als voornaamste doel een voldoende aantal heilige roepingen tot het priesterschap op te wekken en tegelijk – op vlak van het Mystieke Lichaam – in een soort van geestelijk moederschap, degenen geestelijk te begeleiden die reeds tot het priesterambt geroepen werden en ontologisch overeenstemmen met de ene en eeuwige Hogepriester, opdat zij Hem en hun broeders steeds beter zouden dienen, zodat zij zowel “in” de Kerk staan maar ook “tegenover” de Kerk in Christus’ plaats, Hem vertegenwoordigend als hoofd, herder en bruidegom van de Kerk.

Aan alle diocesane ordinarii die de eigenheid en het onvervangbare karakter van het gewijde ambt in het leven van de Kerk bijzonder aanvoelen evenals de noodzaak van een gezamenlijke actie ten voordele van het priesterambt, wordt gevraagd actief deel te nemen aan de promotie – bij de verschillende deelgroepen van het volk Gods die hun zijn toevertrouwd – van ware cenakels waarin leden van de geestelijkheid, religieuzen en leken zich in onderlinge vereniging en in een ware geest van gemeenschap, wijden aan gebed in de vorm van eeuwigdurende Eucharistische aanbidding, ook in een geest van werkelijk en authentiek eerherstel en zuivering. Indien nodig, is hierbij een boekje gevoegd, om de aard van dit initiatief beter te doen begrijpen en in een geest van geloof aan te sluiten bij het project dat hier voorgesteld wordt.

Moge Maria, Moeder van de enige eeuwige Hogepriester, dit initiatief zegenen en bij God ten beste spreken door een authentieke vernieuwing te vragen van het priesterlijk leven vertrekkend van het enig mogelijke model: Jezus Christus, de Goede Herder!

Ik bied u van harte mijn hoogachting in de band van de kerkelijke gemeenschap, met gevoelens van innige collegiale genegenheid.

Cláudio Kard. Hummes Prefect

Mauro Piacenza secretaris

Vaticaan, 8 december 2007

Hoogfeest van de Onbevleete Ontvangenis van de Allerheiligste Maagd Maria

“VRAAG DE HEER VAN DE OOGST

ARBEIDERS TE STUREN OM TE OOGSTEN!”

“Vraag de heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten!”. Dat betekent: de oogst is er, maar God wil zich bedienen van mensen om hem naar de graanschuur te brengen. God heeft mensen nodig. Hij heeft mensen nodig die zeggen: ja, ik ben bereid te helpen zodat deze oogst die in het hart van de mensen rijpt, werkelijk naar de graanschuren van de eeuwigheid kan gedragen worden en goddelijke eeuwige gemeenschap van vreugde en liefde worden.

“Vraag de heer van de oogst!”. Dat wil ook zeggen: we kunnen niet zomaar roepingen “voortbrengen”, zij moeten van God komen. We kunnen niet, zoals dat misschien het geval is voor andere beroepen, met een doelgerichte campagne, om zo te zeggen met een aangepast beleid, zomaar mensen aanwerven. De roeping die uitgaat van Gods hart, moet steeds de weg naar het hart van de mens vinden. En toch: juist opdat ze het hart van de mens zou bereiken, is onze medewerking eveneens nodig.

Het vragen aan de heer van de oogst betekent zeker voor alles ervoor bidden, met ons hart zeggen: “Doe het, alstublieft! Maak de mensen wakker! Ontsteek in hen het enthousiasme en de vreugde voor het Evangelie! Doe hen begrijpen dat het de kostbaarste aller schatten is en dat degene die hem ontdekt heeft, hem moet doorgeven!”

Wij bewegen Gods hart. Doch God iets vragen, gebeurt niet alleen door te bidden; het impliceert ook dat het woord omgezet wordt in daden, opdat uit ons biddend hart ook de vonk ontspringt van de vreugde in God, de vreugde om het Evangelie, en dat het gebed in andere harten de bereidheid opwekt hun “ja” uit te spreken. Als mensen van gebed, vervuld van zijn liefde, bereiken wij de anderen en door hen te laten delen in ons gebed, laten wij hen binnengaan in de uitstraling van Gods aanwezigheid die vervolgens zal optreden. In die zin, willen wij de heer van de oogst steeds opnieuw vragen, willen we zijn hart bewegen en met God in ons gebed ook het hart van de mensen raken opdat Hij er volgens zijn wil, het “ja” van de beschikbaarheid zou laten rijpen; de volharding om in de verwarring van de tijd, in de hitte van de dag maar ook in het duister van de nacht, trouw in de dienstbaarheid te volharden, en precies daaruit voortdurend het besef te halen dat die inspanning – al is ze zwaar – mooi is, nuttig, want ze leidt naar het wezenlijke, namelijk bekomen dat de mensen ontvangen wat ze verwachten: Gods licht en Gods liefde.

Benedictus XVI: ontmoeting met de priesters en diakens.

Freising 14 september 2006

GEESTELIJK MOEDERSCHAP VOOR DE PRIESTERS

De roeping van geestelijke moeder voor de priesters

is te weinig bekend,

wordt amper begrepen, en bijgevolg weinig beoefend

ondanks het vitaal en fundamenteel belang ervan.

Deze roeping is dikwijls verborgen,

onzichtbaar voor het menselijk oog,

maar bestemd om het geestelijk leven door te geven.

Paus Johannes Paulus II was ervan overtuigd:

daarom stichtte hij in het Vaticaan een klooster voor slotzusters

geroepen om te bidden voor de intenties van de Paus.

“WAT IK GEWORDEN BEN EN WAT IK BEN,

HEB IK AAN MIJN MOEDER TE DANKEN!”

Sint-Augustinus

Onafhankelijk van de leeftijd of burgerlijke staat, alle vrouwen kunnen moeder worden van een priester; het is niet nodig de moeder van een gezin te zijn. Het is ook mogelijk voor een zieke, een jong ongehuwd meisje of een weduwe. Het geldt in het bijzonder voor vrouwelijke missionarissen en religieuzen die heel hun leven aan God wijden voor de heiliging van de mensheid. Johannes Paulus II heeft zelf een kind bedankt voor haar moederlijke hulp: “Ik uit eveneens mijn dank aan de zalige Jacinta van Fatima voor haar offers en gebeden voor de Heilige Vader, die zij zozeer heeft zien lijden”.

Iedere priester wordt voorafgegaan door een moeder die, en dat gebeurt niet zelden, ook een geestelijke moeder is voor haar kinderen. Joseph Sarto, bijvoorbeeld, de toekomstige Paus Pius X, ging dadelijk na zijn bisschopswijding zijn zeventigjarige moeder bezoeken. Zij kuste met eerbied de ring van haar zoon en plots, nadenkend, toonde zij haar schamele zilveren trouwring: “Ja, Peppo, ge zoudt hem nu niet dragen indien ik eerst die trouwring niet gedragen had”. De heilige Pius X bevestigde zijn ervaring: “Iedere priesterroeping komt uit het hart van God, maar gaat langs het hart van een moeder!”.

Het leven van de heilige Monica laat ons dit heel goed zien. De heilige Augustinus, haar zoon, had tijdens zijn studies in Carthago zijn geloof verloren; hij was toen 19; later schreef hij in zijn bekende “Belijdenissen”:

“Gij hebt uw hand van boven uitgestoken en uit het diepste van mijn duisternis hebt Ge mijn ziel weggerukt, terwijl mijn tranen naar U toevloeiden en mijn moeder, uw trouwe dienaar, nog overvloediger weende dan moeders bij het lichaam van een overledene ... In die tijd hield deze kuise, vrome en eenvoudige weduwe - zoals Gij hen graag ziet - zonder twijfel reeds opgewekter in de hoop, doch niet minder aflatend in het wenen en zuchten, niet op alle uren van haar gebed over mij bij U te klagen.” Na zijn bekering zei de heilige Augustinus dankbaar: “Mijn heilige moeder, uw dienaar, heeft mij nooit verlaten: zij heeft mij gebaad naar het vlees voor dit tijdelijke leven en met haar hart voor het eeuwige. Wat ik geworden ben en wat ik ben, heb ik aan mijn moeder te danken”.

De heilige Augustinus wou steeds dat zijn moeder bij zijn filosofische gesprekken aanwezig was; zij luisterde aandachtig, kwam soms tussenbeide om haar discrete mening te uiten, of – tot grote verwondering van de luisteraars - een antwoord te geven op vragen die open bleven. Het is dus niet verwonderlijk dat de heilige Augustinus zichzelf haar “leerling in filosofie” noemde!

DE 'DROOM' VAN EEN KARDINAAL

Kardinaal Nikolaas van Cues (1401-1464), bisschop van Brixen, was niet alleen een groot politicus van de Kerk, een bekend legaat van de paus en hervormer van het spirituele leven van de geestelijkheid en het volk van de XVe eeuw, maar ook een man van stilte en contemplatie.

In een 'droom' werd hem deze spirituele werkelijkheid getoond die ook vandaag nog geldt voor alle priesters en iedere mens: de macht van de overgave, het gebed en het offer van geestelijke moeders in het verborgene van de kloosters.

Handen en harten die zich offeren.

“Zij gingen een kleine eeuwenoude kerk binnen, versierd met mozaïeken en fresco's uit de eerste eeuwen. De kardinaal kreeg toen een groots visioen: duizenden religieuzen waren in die kleine kerk aan het bidden. Zij waren zo tener en ingetogen dat er voor iedereen plaats was, alhoewel de gemeenschap talrijk was. De zusters baden en de kardinaal had nog nooit zo intens zien bidden. Zij knielden niet maar stonden rechtop, de blik niet naar de verte gericht maar naar een punt zeer dicht bij hen, dat hij echter niet kon zien. Hun armen waren open en hun handen naar de hemel gestrekt, in een offerandehouding.

Het ongelooflijke van dit visioen ligt in het feit dat die zusters in hun arme kleine handen, mannen en vrouwen droegen, keizers en koningen, steden en landen. Soms omsloten de handen een stad; ofwel rustte een land, herkenbaar aan de nationale vlag, op de arm als op een ondersteunende muur. En zelfs in die gevallen, was elke zuster door stilte en bescheidenheid omgeven. Doch de meerderheid van de zusters droegen slechts één enkele broeder of zuster in de hand.

In de handen van een jonge tengere religieuze, haast nog een kind, zag kardinaal Nikolaas de paus. Men begreep hoe zwaar haar last woog maar haar gelaat straalde van vreugde. Hijzelf, Nikolaas van Cues, bisschop van Brixen, kardinaal van de Kerk van Rome, rustte op de handen van een bejaarde zuster. Hij herkende zich heel duidelijk, met zijn rimpels en de gebreken van zijn ziel en leven. Hij keek naar alles met grote verschrikte ogen maar spoedig maakte zijn angst plaats voor een onbeschrijflijke zaligheid.

De begeleidster naast hem, fluisterde: “Zie hoe de zondaars, die ondanks hun zonden niet ophielden van God te houden, gesteund en gedragen worden”. De kardinaal vroeg: “Maar wat gebeurt er voor hen die niet meer liefhebben?”. Opeens, nog steeds vergezeld van zijn gids, bevond hij zich in de crypte van de kerk waar duizenden zusters baden.

Terwijl de eerste zusters de mensen ondersteunden met hun handen, droegen deze hen in hun hart. Zij waren diep geconcentreerd want het ging om de eeuwige bestemming van onsterfelijke zielen. “Zie, Eminentie”, deed zijn begeleidster opmerken, “zo worden de zielen ondersteund die ophielden lief te hebben. Soms gebeurt het dat zij zich opwarmen aan de warmte van het hart dat zich voor hen verteert. Soms, op het uur van hun dood, verlaten zij de handen van degenen die hen nog willen redden uit de handen van de goddelijke Rechter tegenover wie zij zich moeten rechtvaardigen, ook voor het offer dat voor hen gebracht werd. Geen enkel offer blijft vruchteloos, wie de aangeboden vrucht echter niet oogst, kweekt de vrucht van het verderf.”

De kardinaal fixeerte de vrouwen, deze vrijwillige slachtoffers. Hij heeft altijd van hun bestaan geweten, maar wat zij werkelijk voor de Kerk en de wereld, voor de volken en iedere persoon vertegenwoordigen, was hem nog nooit zo duidelijk voorgekomen dan in dit ogenblik. En hij boog diep voor deze martelaressen van de liefde.”

Sinds 550 was Saben gedurende een half millennium de bisschopszetel van het bisdom Brixen. Vanaf 1685, dus reeds meer dan 300 jaar, is het bisschoppelijk kasteel een klooster waarin, tot op onze dagen, een gemeenschap van benedictinessen het geestelijk moederschap beleeft, biddend en zich offerend aan God, juist zoals kardinaal Nikolaas van Cues het in zijn ‘droom’ had gezien.

ELIZA VAUGHAN

Het is een evangelische waarheid dat priesterroepingen moeten gevraagd worden in het gebed. Jezus benadrukt het in het evangelie: “De oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Vraagt daarom de Heer van de oogst arbeiders te sturen om te oogsten.” (Mt. 9,37-38).

Eliza Vaughan, een moeder uit Engeland, is een zeer overtuigend voorbeeld van een vrouw, die van een priesterlijke geest vervuld, veel voor roepingen bad.

Eliza komt uit een protestantse familie, de familie Rolls, die later de gereputeerde auto-industrie Rolls-Royce stichtte. Als jong meisje, toen zij in Frankrijk leefde en studeerde, kwam zij zeer onder de indruk van de voorbeeldige hulp die de Katholieke Kerk aan de armen bood.

In de zomer van 1830, na haar huwelijk met kolonel John Francis Vaughan, bekeerde Eliza zich, ondanks de sterke tegenkanting van haar ouders, tot het katholicisme. Zij had deze beslissing niet genomen omdat zij voortaan behoorde tot een bekende Engelse familie met een katholieke traditie, maar was gemotiveerd door haar sterke persoonlijke overtuiging. De familie Vaughan had tijdens de vervolging van de Engelse katholieken onder de regering van Elisabeth I (1558-1603), eerder verkozen zich te laten onteigenen van al haar bezittingen en te laten gevangen nemen dan hun geloof te verloochenen. Courtfield, de familieresidentie van haar man, was tijdens de decennialange terreur een toevluchtsoord geworden voor vervolgte priesters, een plaats waar de Heilige Mis in het geheim werd opgedragen. Er waren nog geen drie eeuwen voorbij, maar de katholieke geest van de familie was in niets veranderd.

Overtuigd van de kracht van trouw en stil gebed, wijdde Eliza Vaughan elke dag een uur aan aanbidding in de kapel van het huis. Zij bad God om roepingen in haar familie. Als moeder van zes priesters en vier religieuzen werd zij ruimschoots verhoord. Toen zij in 1853 stierf, werd mama Vaughan op Courtfield begraven, op het eigendom van de familie waar zij zo van hield.

Vandaag is Courtfield een retraitshuis in het Engelse bisdom Cardiff. Rekening houdend met het heilige leven van Eliza, wijdde de plaatselijke bisschop in 1954 de huiskapel in als “Heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw van de Roepingen”, titel die in het jaar 2000 bevestigd werd.

Laten we onze kinderen aan God geven.

Bekeerd vanuit het diepste van haar hart en van geloofsijver vervuld, stelde Eliza haar man voor hun kinderen aan God te geven. Deze zeer deugdzaame vrouw bad dagelijks een uur voor het Heilig Sacrament in de kapel van de residentie in Courtfield. Zij vroeg God een groot gezin en vele roepingen tot het religieuze leven onder haar kinderen. Zij werd verhoord! Zij had 14 kinderen en stierf kort na de geboorte van de laatste in 1853. Van de 13 kinderen (één stierf op jonge leeftijd), waarvan 8 jongens, werden 6 priester: 2 als religieus, 1 diocesane priester, 1 bisschop, 1 aartsbisschop en 1 kardinaal. Van de 5 meisjes, traden 4 in het klooster. Wat een zegen voor de familie en welke uitwerking voor heel Engeland!

Alle kinderen van de familie Vaughan kenden een gelukkige kindertijd. Deze heilige moeder wist namelijk voor hun opvoeding op een natuurlijke manier het geestelijke leven en de godsdienstige plichten te verenigen met ontspanning en vrolijkheid. Volgens de wens van de

moeder, maakten het gebed en de Heilige Mis deel uit van het dagelijkse leven, evenals muziek, sport, toneel, paardrijden en spel. De kinderen verveelden zich niet wanneer hun moeder heiligenlevens vertelde, integendeel, ze werden hun intieme vrienden. Eliza liet zich ook door haar kinderen vergezellen wanneer zij in de buurt zieken en noodlijdenden ging bezoeken. Dat was voor hun de gelegenheid om edelmoedigheid te leren, offers te brengen en aan de armen hun spaargeld of speelgoed te geven.

Zij stierf kort na de geboorte van John, het veertiende kind. Twee maanden na haar dood, schreef kolonel Vaughan in een brief, overtuigd dat zijn echtgenote een geschenk van de Voorzienigheid was geweest,: “Vandaag, onder de aanbidding, heb ik de Heer gedankt dat ik Hem mijn veelgeliefde echtgenote kon teruggeven. Ik dankte Hem uit heel mijn hart dat Hij mij Eliza als voorbeeld en gids had gegeven: ik ben nog met haar verenigd door een onverwoestbare geestelijke band. Wat een wonderlijke troost en welke genade geeft zij mij niet! Ik zie haar nog, zoals ik haar altijd heb gezien voor het Heilig Sacrament met die zuivere en menselijke vriendelijkheid die haar gelaat tijdens het gebed verlichtte.”

Arbeiders in de wijngaard van de Heer.

De talrijke roepingen in het huwelijk van de Vaughans zijn werkelijk een zeldzame erfenis in de geschiedenis van Groot-Brittannië en een zegen die hoofdzakelijk van hun moeder Eliza uitging.

Toen Herbert, de oudste zoon, op de leeftijd van 16 jaar aan zijn ouders aankondigde dat hij priester wou worden, waren de reacties tegengesteld. Zijn moeder, die daar veel voor gebeden had, glimlachte en zei: “Mijn zoon, ik wist het reeds lang”. Zijn vader had wat meer tijd nodig. Hij had veel hoop gesteld op zijn oudste zoon, de erfgenaam van het huis en had aan een briljante militaire carrière voor hem gedacht. Hoe had hij kunnen indenken dat Herbert ooit aartsbisschop van Westminster zou worden, stichter van de Missionarissen van Millhill en later kardinaal? Hij liet zich overtuigen en schreef aan een vriend: “Als God Herbert voor zich wil, kan Hij ook alle anderen hebben”. Reginald huwde en na hem Francis Baynham, die later het familiebezit erfde. God riep nog negen andere kinderen van de Vaughans. Roger, de tweede, werd prior bij de Benedictijnen en later, de graag geziene aartsbisschop van Sydney (Australië), waar hij de kathedraal liet bouwen. Kenelm werd na een tijd bij de Cisterciënzers, diocesaan priester. Joseph, de vierde zoon van de Vaughans, werd Benedictijn zoals zijn broer Roger en stichtte een nieuwe abdij.

Bernard, die ongetwijfeld de levendigste was van allemaal, hield veel van dans en sport; hij nam deel aan iedere ontspanning. Niettemin werd hij Jezuïet. Er wordt verteld, dat hij op de avond vóór zijn intrede deelnam aan een bal en tot zijn partner zei: “Deze dans is de laatste, want ik treed binnen bij de Jezuïeten”. Verbaasd, repliceerde het meisje: “Wablief, u die zo van de wereld houdt en heerlijk danst, wil u Jezuïet worden?”. Het antwoord, ook al kan het verschillend geïnterpreteerd worden, is heel mooi: “Juist daarom geef ik mij aan God!” John, de jongste, werd door zijn broer Herbert priester gewijd en werd later bisschop van Salford in Engeland.

Van de vijf meisjes traden er vier in het klooster: Gladis, in de Orde van de Visitatie; Teresa werd zuster van de Barmhartigheid; Clare, Claris en Mary, priorin bij de Augustinessen. Margaret, het laatste meisje, had zich graag aan God gewijd maar omwille van haar zwakke

gezondheid bleef de poort van het klooster voor haar gesloten. Zij leefde thuis echter als een godgewijde en verbracht haar laatste jaren in een klooster.

Herbert Vaughan was zestien toen hij tijdens een zomerretraite besloot priester te worden. Hij werd gewijd in Rome op de leeftijd van 22, werd later bisschop van Salford (Engeland) en stichter van de Missionarissen van Millhill; dezen zijn vandaag nog werkzaam over heel de wereld. Tenslotte werd hij kardinaal en derde bisschop van Westminster. In zijn wapenschild liet hij schrijven: "Beminnen en dienen!". Kardinaal Vaughan verklaarde dit als volgt: "Deze twee woorden drukken mijn levensprogramma uit: liefde moet de bron zijn waaruit heel mijn dienst leven put".

DE ZALIGE MARIE DELUIL MARTINY (1841 – 1884)

Ongeveer 120 jaar geleden, begon Jezus in enkele privé openbaringen aan godgewijde personen die in het klooster of in de wereld leefden, Zijn plan bekend te maken voor de vernieuwing van het priesterschap. Hij vertrouwde aan geestelijke moeders toe wat men “het werk voor de priesters” noemt. Eén van de pioniers van dit werk is de zalige Marie Deluil Martiny. Vanuit haar groot verlangen, zegt zij: “Zich voor de zielen offeren, is schoon en groot! Maar zich offeren voor de ziel van de priesters ... is zo schoon en groot dat men duizend levens en duizend harten zou nodig hebben! ... Ik zou graag mijn leven geven, alleen reeds opdat Christus in de priesters zou vinden wat Hij van hen verwacht! Ik zou het graag geven indien één priester Gods plan volmaakt in zich zou kunnen realiseren!”. En inderdaad, reeds op 43-jarige leeftijd bezegelde zij haar geestelijk moederschap met het martelaarschap. Haar laatste woorden waren: “Het is voor het werk, het werk voor de priesters!”.

DE EERBIEDWAARDIGE LOUISE MARGUERITE CLARET DE LA TOUCHE (1868 – 1915)

Jezus bereidde gedurende vele jaren de eerbiedwaardige Louise Marguerite Claret de la Touche voor op haar apostolaat voor de vernieuwing van het priesterschap. Zij vertelde dat Jezus haar op 5 juni 1902 tijdens de aanbidding verscheen: “Ik bad tot Hem voor ons klein noviciaat, ik vroeg Hem mij enkele zielen te geven die ik voor Hem zou mogen vormen. Toen antwoordde Hij mij: ‘Ik zal u de ziel van mannen geven’. Diep verwonderd over dit woord, waarvan ik de zin niet verstond, bleef ik stil zoeken naar de betekenis ervan. En Jezus hernam: ‘Ik zal u priesterzielen geven’. Nog meer verwonderd, zei ik Hem: ‘Mijn Jezus, hoe zult Gij dat doen?’ ... Hij toonde mij dat er een werk moet gedaan worden om de wereld met liefde te verwarmen. En Jezus legde Zijn plan verder uit en waarom Hij zich tot de priesters wou richten: ‘19 Eeuwen geleden hebben twaalf mannen de wereld veranderd; het waren niet zomaar mannen, het waren priesters; ook nu zouden twaalf priesters de wereld kunnen veranderen. Maar het moeten heilige priesters zijn.’ Daarna toonde de Heer het werk aan Louise Marguerite. “Het is een vereniging van priesters, een werk dat heel de wereld omvat”, schreef zij. “De priester die zijn zending wil vervullen en Gods barmhartigheid verkondigen, moet vooreerst het Hart van Jezus bezitten en verlicht zijn door de liefde van Zijn Geest. De priesters zouden de eenheid onder elkaar moeten bevorderen en voor elkaar geen hinder zijn.”

In haar boek “Het Heilig Hart en het Priesterschap” beschreef Louise Marguerite het priesterschap met zo een helderheid dat enkele priesters dachten dat de schrijver één van hun confraters was. Een Jezuïet durfde zelfs te zeggen: “Ik weet niet wie dit boek geschreven heeft, maar één ding is zeker: het is niet het werk van een vrouw”.

LU MONFERRATO

We begeven ons naar het kleine dorpje Lu in Noord-Italië, een plaats die enkele duizenden inwoners telt en in landbouwgebied ligt, 90 km ten oosten van Turijn. Dit kleine oord zou onbekend gebleven zijn indien in 1881 enkele moeders niet een besluit hadden genomen “met grote gevolgen”.

Meerdere moeders droegen het verlangen in hun hart dat één van hun zonen zou priester worden of één van hun dochters zich volledig zou toewijden in dienst aan de Heer. Zij begonnen dus met elke dinsdag samen te komen voor de aanbidding van het Heilig Sacrament, onder leiding van hun pastoor, Monseigneur Alessandro Canora en voor roepingen te bidden. Elke eerste zondag van de maand ontvingen zij voor die intentie de communie. Dank zij het vertrouwend gebed van deze moeders en de openheid van hart van deze ouders, leefden de gezinnen in een sfeer van vrede, sereniteit en blijde vroomheid, zodat de kinderen veel gemakkelijker hun roeping konden onderscheiden.

Toen de Heer zei: “Velen zijn geroepen maar weinigen uitverkoren” (Mt. 22,14), dient men dit zo te begrijpen: velen zullen geroepen zijn, maar weinigen gaan erop in. Niemand zou gedacht hebben dat de Heer het gebed van deze mama’s zo gul zou verhoren. Van dit dorpje zijn 323 roepingen uitgegaan voor het godgewijde leven (driehonderd drieëntwintig!): 152 priesters (en religieuzen) en 171 vrouwelijke religieuzen die tot 41 verschillende congregaties behoren. In sommige gezinnen waren soms zelf drie tot vier roepingen. Het best gekende voorbeeld is dat van het gezin Rinaldi. De Heer riep zeven kinderen van dit gezin. Twee dochters traden in bij de zusters Salesianen en werden uitgezonden naar Santo Domingo als moedige pioniers en missionarissen. Onder de jongens, werden vijf bij de Salesianen priester. De meest gekende van de vijf broers, Filippo Rinaldi, werd de derde opvolger van Don Bosco en Johannes Paulus II verklaarde hem op 29 april 1990 zalig. Werkelijk, vele jongeren traden in bij de Salesianen. Het is geen toeval, aangezien Don Bosco tijdens zijn leven vier keer in Lu is geweest. De heilige heeft deelgenomen aan de eerste mis in het geboortedorp van Filippo Rinaldi, zijn geestelijke zoon. Filippo dacht graag terug aan het geloof van de gezinnen in Lu. “Een geloof dat onze ouders deed zeggen: de Heer heeft ons kinderen gegeven en Hij roept hen, dan kunnen we toch niet nee zeggen!”.

Luigi Borghina en Pietro Rota leefden zo getrouw volgens de spiritualiteit van Don Bosco, dat men hen respectievelijk “Don Bosco van Brazilië” en “Don Bosco van Valtellina” noemde. Mgr. Evasio Colli, aartsbisschop van Parma, was ook afkomstig uit Lu en Johannes XXIII zei over hem: “Hij had Paus moeten worden in mijn plaats, hij had alles om een grote Paus te worden”.

Iedere tien jaar heeft een grote bijeenkomst plaats uit de vier hoeken van de wereld van iedereen die van die roepingen nog in leven is. De huidige priester van de parochie van Lu, Don Mario Meda, die daar reeds 24 jaar de zielzorg doet, vertelde hoe deze bijeenkomst een echt feest was, een feest van dankzegging aan de Heer voor alle grote dingen die Hij in Lu heeft gedaan.

Het gebed van de moeders van Lu was kort, eenvoudig en diep:

“Heer, maak dat één van mijn zonen priester wordt!

Zelf wil ik als een goed christen leven

en mijn kinderen naar het Goede leiden, om de genade te bekomen

U, Heer, een heilige priester aan te bieden! Amen.”

DE ZALIGE ALEXANDRINE DA COSTA (1904 – 1955)

Een voorbeeld in het leven van Alexandrine da Costa, op 25 april 2004 zalig verklaard, toont op indrukwekkende manier de transformerende kracht en zichtbare uitwerking van het offer van een verlaten en ziek meisje. In 1941 schreef Alexandrine aan haar geestelijke vader, Don Mariano Pinho, dat Jezus haar het volgende gevraagd had: “Mijn dochter, in Lissabon leeft een priester die het gevaar loopt verloren te gaan voor de eeuwigheid; hij beledigt Mij zwaar. Roep uw geestelijke vader en vraag hem de toelating deel te nemen aan het lijden van Mijn passie, vooral voor deze ziel”.

Na de toelating gekregen te hebben, leed Alexandrine veel. Zij voelde het gewicht van de zonden van deze priester die van God niets meer wou weten en op het punt stond zich te verdoemen. Het arme meisje beleefde in haar lichaam de helse toestand waarin de priester zich bevond en smeekte: “Nee, niet naar de hel! Ik offer mij voor hem op ... zolang Gij wilt”. Zelfs de voornaam en familienaam van de priester werden haar meegedeeld! Don Pinho, die er het zijne wou van weten, ging naar de kardinaal van Lissabon om te vragen of één van zijn priesters hem zorgen baarde. En de kardinaal bevestigde hem open dat er inderdaad een priester was die hem veel zorgen baarde. De naam die de kardinaal zei, was juist dezelfde die Jezus aan Alexandrine had gezegd.

Enkele maanden later vertelde Don Davide Novais, een bevriend priester, aan Don Pinho een ongewoon feit. Don Davide had in Fatima een retraite gepreikt waaraan een zeer discrete heer had deelgenomen, die echter opviel door zijn voorbeeldig gedrag. De laatste avond van de retraite kreeg die man een hartaanval. Na een priester gevraagd te hebben, kon hij biechten en communiceren. Kort daarna stierf hij, verzoend met God. Later bleek dat deze man, als burger gekleed, priester was en juist degene voor wie Alexandrine zoveel gestreden had.

DE DIENARES GODS: CONSOLATA BETRONE (1903 – 1946)

De offers en gebeden van de geestelijke moeder van priesters komen vooral ten goede aan godgewijde personen die afgedwaald zijn of hun roeping opgegeven hebben. Jezus heeft in Zijn Kerk vele vrouwen geroepen die aan het gebed gewijd zijn, zoals bij voorbeeld zuster Consolata Betrone, claris capucines in Turijn. Jezus zegt haar: “Het is uw taak u aan uw broeders te wijden. Ook gij zult een goede herder zijn en ge moet op zoek gaan naar uw afgedwaalde broeders en ze naar Mij terugbrengen”.

Consolata heeft alles geofferd voor hen, “haar broeders”, priesters en godgewijden die zich in geestelijke nood bevinden. Onophoudelijk sprak zij onder haar werk, in de keuken, dit gebed van het hart: “Jezus, Maria, ik bemin U, redt de zielen!”. Zij maakte van elke kleinste dienst en van elke taak een offer; en Jezus zei haar hierover: “Al die handelingen zijn onbeduidend, maar door de grote liefde waarmee gij ze Mij geeft, verleen Ik er een mateloze waarde aan en transformeer ze in genade van bekering die over uw arme broeders neerdaalt”.

Dikwijls werden aan het klooster per telefoon of per brief vertrouwelijk concrete gevallen meegedeeld, die Consolata op zich nam in het lijden. Zo doorstond zij soms weken of maanden geestelijke dorheid, verlatenheid, het gevoel van nutteloosheid, innerlijke duisternis, eenzaamheid, twijfel en de zondige toestand van de priesters. Eens schreef ze in die innerlijke strijd aan haar geestelijke vader: “Hoeveel kosten mijn broeders mij!”. Maar Jezus deed haar de geweldige belofte: “Consolata, niet één broeder brengt ge bij God, maar allemaal. Ik beloof u dat ge ze Mij één voor één terugbrengt”. En zo gebeurde! Zij bracht alle priesters die haar werden toevertrouwd terug tot een priesterschap, rijk aan genade. Velen van die gevallen staan gedetailleerd op schrift.

BERTHE PETIT (1870 – 1943)

Berthe Petit is een grote Belgische mystica, een weinig gekende ziel die zich wijdde aan boetedoening. Jezus toonde haar duidelijk de priester voor wie zij haar persoonlijke plannen moest laten en liet ook toe dat zij hem ontmoette.

De prijs die moet betaald worden voor een heilige priester.

Sinds haar vijftiende, bad Berthe in elke mis voor de celebrerende priester: “Mijn Jezus, maak dat uw priester niet tekort schiet in zijn plichten tegenover u!”. Toen Berthe 17 was, verloren haar ouders hun fortuin door borgstelling. Op 8 december 1888 zei haar geestelijke leider tot Berthe dat haar roeping er niet in bestond naar het klooster te gaan maar thuis te blijven en haar ouders bij te staan. Het meisje aanvaardde dit offer met tegenzin; zij bad echter tot de Heilige Maagd om voorspraak opdat Jezus een vurige en heilige priester zou roepen in ruil voor haar religieuze roeping. “U zal verhoord worden!” verzekerde haar geestelijke vader.

Wat zij niet kon voorzien, gebeurde 16 dagen later: een 22-jarige jurist, Louis Decorsant, stond te bidden voor een beeld van Onze-Lieve-Vrouw van Smarten. Plots en onverwacht kreeg hij de zekerheid dat het niet zijn roeping was het meisje te huwen dat hij graag zag noch het beroep van notaris uit te oefenen. Hij begrijpt klaar dat God hem tot het priesterschap riep. Deze roeping was zo helder en uitdrukkelijk dat hij er geen ogenblik aan twijfelde alles achter te laten. Na zijn studies in Rome waar hij zijn doctoraat beëindigde, werd hij in 1893 priester gewijd. In die tijd was Berthe 22 jaar. In dat zelfde jaar droeg de jonge priester van 27 de nachtmis op in een voorstad van Parijs. Dit feit is belangrijk omdat Berthe zich op hetzelfde uur ook in de nachtmis bevond in een andere parochie en de Heer plechtig beloofde: “Mijn Jezus, ik zou een slachtoffer willen zijn voor de priesters, voor alle priesters, maar vooral voor de priester van mijn leven”.

Toen het Heilig Sacrament werd uitgesteld zag het meisje plots een groot kruis met de gekruisigde Jezus en aan Zijn voeten Maria en Johannes. Zij hoorde de woorden: “Uw offer is aanvaard en uw gebed verhoord. Ziehier uw priester ... Ge zult hem op een dag herkennen”. En Berthe zag dat het gelaat van Johannes de trekken had van een onbekende priester. Het ging om E.H. Louis Decorsant; pas in 1908, dus 15 jaar later, zal Berthe hem ontmoeten en zijn gezicht herkennen.

De ontmoeting die God wou.

Berthe was op bedevaart in Lourdes. De Heilige Maagd zei haar: “Ge zult de priester zien die ge twintig jaar geleden aan God gevraagd hebt; het zal spoedig gebeuren”.

Later bevond Berthe zich met een vriendin in het station Austerlitz in Parijs, op een trein met bestemming Lourdes, toen een priester in hun wagon stapte om een plaats te reserveren voor een zieke. Het was E.H. Decorsant. Zijn trekken had Berthe gezien op het gelaat van de Heilige Johannes, 15 jaar geleden; het was degene voor wie zij zoveel gebed en lichamelijk lijden geofferd had. Na enkele hoffelijke woorden gewisseld te hebben, stapte de priester uit de trein. Juist een maand later ging dezelfde E.H. Decorsant op bedevaart naar Lourdes om er zijn toekomst als priester toe te vertrouwen aan de Heilige Maagd. Met bagage geladen ontmoette hij opnieuw Berthe en haar vriendin. Zij herkenden elkaar en hij nodigde hen uit voor zijn mis.

Tijdens de consecratie zei Jezus tot Berthe: “Hij is de priester voor wie ik uw offer aanvaard heb”. Na de liturgie vernam Berthe dat “de priester van haar leven” in hetzelfde pension logeerde als zij.

Een gemeenschappelijke taak

Berthe nam E.H. Decorsant in vertrouwen over haar geestelijk leven en haar zending voor de toewijding aan het Onbevlekt en Smartelijk Hart van Maria. Hij begreep van zijn kant dat God hem deze kostbare ziel had toevertrouwd. Hij aanvaardde een post in België en werd voor Berthe Petit een heilige geestelijke leider en een onvermoeibare steun voor de verwezenlijking van haar zending. Als uitstekend theoloog werd hij de ideale bemiddelaar met de hiërarchie van de Kerk in Rome.

Gedurende 24 jaar, 't is te zeggen tot aan zijn dood, begeleidde hij Berthe die door haar roeping van boetedoening, dikwijls ziek was en bijzonder voor de priesters leed die hun roeping hadden verlaten.

DE EERBIEDWAARDIGE CONCHITA VAN MEXICO (1862 – 1937)

Maria Concepción Cabrera de Armida, Conchita genoemd, echtgenote en moeder, is één van die moderne heiligen die lange tijd door Jezus opgeleid werd voor haar roeping van geestelijke moeder voor de priesters. Zij zal voortaan van groot belang zijn voor de universele Kerk.

Op een dag legde Jezus Conchita uit: “Er zijn zielen die door hun wijding de priesterzalving gekregen hebben. Maar er zijn ... priesterlijke zielen die er, zonder de waardigheid of wijding van het priesterschap, de roeping van hebben. Zij offeren zich in vereniging met Mij. (...) Deze zielen steunen de Kerk met ongelooflijke kracht. Gij zult moeder zijn van een groot aantal geestelijke kinderen maar die uw hart duizend keer het martelaarschap zal kosten. Offer u voor de priesters. Verenig u met mijn offer om voor hen genaden te verkrijgen”. “Ik wil terugkomen naar deze wereld ... in mijn priesters. Ik wil de wereld vernieuwen door Mij te openbaren doorheen mijn priesters. Ik verlang Mijn Kerk een sterke impuls te geven door mijn Heilige Geest over mijn priesters uit te storten als een nieuw Pinksteren.” “De Kerk en de wereld hebben een nieuw Pinksteren nodig, een priesterlijk, innerlijk Pinksteren.”

Toen Conchita nog een meisje was, bad zij dikwijls voor het Heilig Sacrament: “Heer, omdat ik niet in staat ben U te beminnen, zou ik willen trouwen opdat Gij me veel kinderen geeft die U meer zullen beminnen dan ik zelf zou kunnen”. Negen kinderen werden in dit gelukkig huwelijk geboren, twee dochters en zeven jongens die ze allemaal aan de Heilige Maagd heeft toevertrouwd: “Ik offer ze helemaal aan U opdat zij uw kinderen zouden zijn. Gij weet dat ik niet in staat ben ze op te voeden, ik weet onvoldoende wat het betekent moeder te zijn. Gij, Gij weet het”. Conchita zag vier van haar kinderen sterven, ze zijn allemaal heilig gestorven.

Conchita werd concreet de geestelijke moeder van het priesterschap van één van haar eigen zonen. Zij schrijft over hem: “Manuel is geboren in het stervensuur van pastoor José Camacho. Toen zij dat hoorde, bad zij God dat haar zoon de plaats mocht innemen van deze priester aan het altaar ... Van toen Manuel begon te spreken, hebben wij samen de genade afgesmeekt van zijn priesterroeping ... De dag van zijn eerste communie en op alle grote feesten, hernieuwde hij dit gebed. (...) Met 17 jaar trad hij in bij het Gezelschap van Jezus”.

Toen Manuel haar in 1906 (haar derde kind, geboren in 1889), vanuit Spanje zijn beslissing mededeelde, schreef zij hem: “Geef u met heel uw hart aan de Heer zonder Hem ooit iets te weigeren. Vergeet de schepselen en vergeet vooral uzelf! Ik kan mij geen godgewijde voorstellen die geen heilige is. Men geeft zich niet maar half aan God. Probeer edelmoedig te zijn voor Hem!”.

Conchita ontmoette Manuel voor het laatst in Spanje in 1914, aangezien hij niet meer naar Mexico zou terugkeren. In die tijd schreef hij: “Mijn lieve kleine mama, gij hebt mij de weg getoond. Gelukkig hebt gij mij sinds mijn kindertijd over het Kruis gesproken. Die lessen, die tegelijk moeilijk en weldadig waren, zou ik voortaan in praktijk willen brengen”. Zijn moeder leed ook onder die onthechting: “Ik heb uw brief naar het tabernakel gebracht en heb de Heer gezegd dat ik dit offer met heel mijn ziel aanvaardde. ’s Anderendaags heb ik deze brief op mijn hart gelegd om de Heilige Communie te ontvangen en mijn totale overgave te hernieuwen”.

“Mama, leer mij priester zijn!”

Op 23 juli 1922, een week vóór zijn priesterwijding, schreef Manuel die toen 33 was, aan zijn moeder: “Mama, leer mij priester zijn! Spreek mij over die immense vreugde de Heilige Mis te mogen opdragen. Ik leg alles in uw handen zoals toen ik klein was en ge mij tegen uw hart gedrukt hebt om mij de mooie namen van Jezus en Maria te leren en mij met dit mysterie vertrouwd te maken. Werkelijk, ik voel mij als een klein kind dat u gebed en offer vraagt. (...) Van zodra ik priester zal zijn, zal ik u mijn zegen sturen en geknield zal ik de uwe in ontvangst nemen”.

Op 31 juli 1922, op het ogenblik van Manuels priesterwijding in Barcelona, stond Conchita die in Mexico was, 's nachts op – omwille van het uurverschil – om in de geest te kunnen deelnemen aan de priesterwijding van haar zoon. Zij was ondersteboven en kwam tot het inzicht: “Ik ben de moeder van een priester! ... Ik kan slechts wenen en danken! Ik vraag heel de hemel om in mijn plaats te danken; ik ben er niet toe in staat, armzalig als ik ben”. Tien jaar later, schreef zij haar zoon: “Ik kan me geen priester inbeelden die niet Jezus zou zijn, zeker niet als het een priester is van het Gezelschap van Jezus. Ik bid voor uw geloof opdat uw transformatie in Christus steeds inniger zou zijn en ge dag en nacht Jezus zou zijn”” (17 mei 1932). “Wat zouden wij doen zonder het Kruis? Zonder de smart die verenigt, heiligt, zuivert, die genade voor ons verkrijgt, zou het leven onverdraaglijk zijn” (10 juni 1932). Don Manuel stierf in 1955, op 66-jarige leeftijd, in geur van heiligheid.

De Heer verklaarde Conchita in verband met haar eigen apostolaat : “Ik verleen u nog een ander martelaarschap: ge zult alles verduren wat de priesters tegen Mij begaan. Ge zult leven en offeren voor hun ontrouw en ellende”. Dit geestelijk moederschap voor de heiliging van de priesters en de Kerk heeft haar helemaal verteerd. Conchita stierf in 1937 op de leeftijd van 75 jaar.

MIJN PRIESTERSCHAP EN EEN ONBEKENDE.

BARON WILHELM EMMANUEL VON KETTELER (1811-1877)

Wij allemaal hebben wat we zijn en onze roeping te danken aan het gebed en het offer van anderen. In het geval van de bekende bisschop Mgr. Ketteler, een opmerkelijk figuur van het Duitse episcopaat uit de XIXe eeuw en één van de belangrijkste figuren onder de stichters van de katholieke sociologie, was een werkzuster zijn weldoenster, de laatste en meest gewone zuster van haar klooster.

In 1869, was de bisschop van een Duits bisdom samen met zijn gast, Mgr. Ketteler van Mainz. In de loop van het gesprek benadrukte de diocesane bisschop de vele liefdadigheidswerken van zijn gast. Mgr. Ketteler legde toen aan zijn gesprekspartner uit: “Al wat ik met Gods hulp heb kunnen doen, heb ik te danken aan het gebed en het offer van iemand die ik niet ken. Ik kan alleen zeggen dat iemand haar leven voor mij aan God geofferd heeft en ik heb het aan haar te danken dat ik priester geworden ben”.

En hij vervolgde: “Aanvankelijk voelde ik mij niet bestemd om priester te worden. Toen ik mijn staatsdiploma van rechten bekomen had, streefde ik nog slechts naar een belangrijke loopbaan in de wereld en naar eer, aanzien en fortuin. Een buitengewone gebeurtenis verplichtte mij deze weg te verlaten en een andere in te slaan.

Op een avond, toen ik alleen was in mijn kamer, gaf ik me over aan mijn ambitieuze dromen en toekomstplannen. Ik weet niet wat er toen gebeurde, of ik wakker was of ingeslapen: wat ik zag, was het werkelijk of was het een droom? Ik weet slechts één zaak: ik zag de reden van de ommezwaai in mijn leven. Ik zag heel duidelijk in een lichtende wolk boven mij Christus die me Zijn Heilig Hart toonde. Voor Hem zat een zuster geknield die haar handen ophief in een smekende houding. Uit de mond van Jezus hoorde ik deze woorden: “Zij bidt onophoudelijk voor u!”. Ik zag scherp het beeld van de zuster, haar fysionomie is zo in mij ingeprent dat zij vandaag nog voor mij staat. Zij leek mij een gewone werkzuster. Haar habijt was schamel en ruw. Was het een droom of niet? Wat er ook van zij, voor mij was dit buitengewoon; diep geschrokken door wat me was overkomen, besloot ik toen mij helemaal aan God te wijden door priester te worden.

Ik trok me terug in een klooster voor een retraite en heb alles met mijn biechtvader besproken. Op mijn dertigste ben ik theologie gaan studeren. Het vervolg kent u. En als u denkt dat iets goeds tot stand gekomen is door mijn persoon, dan weet u nu wie er de verdienste van heeft: het is deze zuster die, misschien zonder mij te kennen, voor mij gebeden heeft. Want ik ben ervan overtuigd dat voor mij in het geheim gebeden werd en dat ik zonder dit gebed de zending niet zou kunnen vervullen die God mij heeft toevertrouwd.”

“Weet u wie voor u gebeden heeft, en waar, heeft u daar een idee van?” vroeg de diocesane bisschop. “Nee, maar ik kan God slechts dagelijks vragen dat Hij haar zegent, als zij nog in leven is, en haar duizend keer teruggeeft wat zij voor mij gedaan heeft”.

De zuster van de stal

's Anderendaags bezocht Mgr. Ketteler een klooster van religieuzen in de naburige stad en droeg

voor hen de Mis op in de kapel. De communie liep ten einde en zijn blik fixeerde zich op een zuster. Doodsbleek, bleef hij onbeweeglijk en toen hij zich herpakt had, gaf hij de Communie aan de zuster die niets bemerkt had en vroom op haar knieën zat. De Heilige Mis eindigde sereen.

De diocesane bisschop van de dag voordien kwam in het klooster voor het ontbijt. Mgr. Ketteler vroeg de overste hem al de zusters van de gemeenschap te willen voorstellen; kort daarop kwamen zij. De twee bisschoppen kwamen naderbij en Mgr. Ketteler groette en observeerde hen; hij leek niet degene te vinden die hij zocht. Hij vroeg stilletjes aan de overste: “Zijn alle zusters hier?”. Haar blik ging over de gemeenschap en ze zei: “Excellentie, ik heb ze allemaal laten roepen, maar inderdaad één ontbreekt”. – “Waarom is zij niet gekomen?” De overste zei: “Zij houdt zich bezig met de stal en omdat zij zo voorbeeldig is in haar ijver, vergeet zij soms andere dingen”. – “Ik verlang die zuster te kennen”, insisterde de bisschop. Korte tijd later, kwam de zuster. Hij verbleekte opnieuw en na enkele woorden tot de gemeenschap gesproken te hebben, vroeg hij of men hem met haar alleen wou laten.

Hij vroeg haar: “Kent u mij?” – “Ik heb uwe Excellentie nooit gezien.” – “Heeft u voor mij gebeden of goede werken voor mij opgedragen?” trachtte hij te weten te komen. “Ik ben er mij niet van bewust, omdat ik van uw bestaan niet afwist, Excellentie.” De bisschop bleef enkele ogenblikken bewegingsloos en stil en ging door met zijn vragen: “Welke devotie pratikeert u het liefst?” – “De devotie tot Jezus’ Heilig Hart”, was haar antwoord. “U lijkt de moeilijkste taak in het klooster te vervullen”, vervolgde hij. “Oh nee, Excellentie”, antwoordde zij, “zeker, ik kan niet ontkennen dat ze mij soms tegenstaat”. – “Wat doet u wanneer u zich door bekeringen belaagd ziet?” – “Ik heb de gewoonte aangenomen uit liefde voor God met vreugde en ijver iedere bezigheid te volbrengen die me moeite kost. En ik maak er een offer van voor een ziel op deze aarde. Het komt de goede God toe te kiezen wie de begunstigde van Zijn genade is, ik wil het niet weten. Met dezelfde bedoeling offer ik Hem elke avond de aanbidding van het Heilig Sacrament van acht tot negen uur.” – “En hoe is bij u de idee opgekomen dat allemaal voor een ziel te offeren?” – De zuster antwoordde: “Het is een gewoonte die ik had toen ik nog in de wereld leefde. Op school had mijnheer pastoor ons geleerd voor anderen te bidden zoals voor zijn eigen familie. Hij zei bovendien: ‘er moet veel gebeden worden voor zielen die het gevaar lopen verloren te gaan. Maar omdat God alleen weet wie er vooral nood aan heeft, is het best gebeden te offeren aan het Heilig Hart van Jezus, vertrouwend op Zijn wijsheid en alwetendheid’. Dat is wat ik gedaan heb en ik heb altijd gedacht dat God de gepaste ziel vindt”.

Dag van de geboorte en dag van de bekering.

“Wat is uw leeftijd?”, vroeg Ketteler. “Drieëndertig jaar, Excellentie.” In de war onderbrak de bisschop even en vroeg dan: “Wat is uw geboortedatum?”. De zuster zei de dag en de bisschop slaakte een kreet: het was precies de dag van zijn bekering! Op die dag had hij haar juist gezien zoals zij op dit ogenblik voor hem stond. “Weet u niet of uw gebeden en offers verhoord werden?” “Nee, Excellentie.” – “Zou u het niet willen weten?” – “De goede God weet wanneer iets goeds gedaan wordt, dat volstaat”, antwoordde zij eenvoudig. De ontstelde bisschop zei: “Om de liefde Gods, ga door met uw werk!”.

De zuster knielde voor hem neer en vroeg zijn zegen. De bisschop verhief plechtig de handen en door diepe ontroering aangegrepen, zei hij: “Door mijn bisschoppelijke macht, zegen ik uw ziel, uw handen en het werk dat zij verrichten, ik zegen uw gebeden en uw offers, uw zelfopoffering en uw gehoorzaamheid. Ik zegen u heel bijzonder voor uw laatste uur en bid God

dat Hij u bijstaat en u troost”. – “Amen”, antwoordde de zuster rustig, daarna ging zij weg.

Een les voor heel het leven

Mgr. Ketteler, ging, erg geschrokken, naar het venster en keek naar buiten terwijl hij probeerde zijn kalmte terug te vinden. Later nam hij afscheid van de overste om terug te keren naar de woonplaats van zijn vriend en confrater. Hij vertrouwde hem toe: “Nu heb ik degene gevonden aan wie ik mijn roeping te danken heb. Het is de laatste en schamelste werkzuster van het klooster. Ik zal God nooit genoeg kunnen danken voor Zijn barmhartigheid, want deze zuster bidt bijna 20 jaar voor mij. En God heeft haar gebed bij voorbaat aanvaard en had voorzien dat de dag van haar geboorte zou samenvallen met de dag van mijn bekering; later heeft God de gebeden en goede werken van deze zuster aangenomen.

Wat een les en welke waarschuwing voor mij! Indien ik ooit zou kunnen bekoord worden om tegenover de mensen trots te zijn over bepaalde successen of werken, zou ik er moeten aan denken dat dit alles komt door het gebed en het offer van een schamele dienaress die in de stal van een klooster werkt. En wanneer een onbelangrijk werk mij van weinig waarde lijkt, moet ik eraan denken dat wat deze povere dienaress in nederige gehoorzaamheid aan God doet en Hem met zelfopoffering aanbiedt, ten overstaan van God zo een waarde heeft dat al haar werken in feite een bisschop voor de Kerk waard zijn”.

DE HEILIGE THERESIA VAN LISIEUX (1873 – 1897)

Theresia was pas 14 toen zij tijdens een bedevaart naar Rome haar roeping van geestelijke moeder voor de priesters begreep. Zij vertelt in haar autobiografie, dat zij na in Italië vele heilige priesters te hebben leren kennen, begreep dat zij ondanks hun verheven waardigheid, zwakke en broze mensen bleven. “Indien heilige priesters (...) in hun gedrag tonen dat zij extreme behoefte aan gebed hebben, wat dan te zeggen van hen die lauw zijn?” (A 56). In één van haar brieven bemoedigt zij haar zuster Céline: “Laten we voor de zielen leven ... laat ons apostelen zijn ... laten wij vooral de ziel redden van Priesters. (...) Laten wij bidden, laat ons voor hen lijden en Jezus zal ons op de laatste dag dankbaar zijn.” (LT 94).

In het leven van de Heilige Theresia, Kerklerares, toont een ontroerende gebeurtenis ons haar ijver voor de zielen, vooral voor missionarissen. Zij was reeds heel ziek en ging met veel moeite. De ziekenzuster had haar aangeraden elke dag een kleine wandeling van een kwartier te maken in de tuin. Al geloofde zij niet in het nut van deze oefening, toch voerde zij ze dagelijks trouw uit. Eens zei een zuster die haar begeleidde en de grote pijn zag die deze wandeling veroorzaakte: “U zou er beter aan doen te rusten, deze wandeling kan u in deze toestand geen enkel goed doen; u put zich uit, dat is alles”. De heilige antwoordde: “Wel, ik stap voor een missionaris. Ik denk dat ginder ver weg, één van hen misschien uitgeput is op zijn apostolische rondreizen en om zijn vermoeidheid te verkleinen offer ik de mijne aan de goede God”. (DP 35)

God aanvaardde het verlangen van Theresia om haar leven voor de priesters te offeren: moeder overste gaf haar trouwens de naam van twee seminaristen. Zij hadden de geestelijke steun van een karmelietes gevraagd. De eerste was eerwaarde Maurice Bellière, die enkele dagen na de dood van Theresia het habijt kreeg bij de Witte Paters en zo priester en missionaris werd. De andere was eerwaarde Adolphe Roulland, die door het gebed en het offer van de heilige begeleid werd tot aan zijn priesterwijding.

DE ZALIGE KARDINAAL KLEMENS AUGUST VON GALEN (1878 – 1946)

Op 13 september 1933, werd eerwaarde Klemens, Graaf van Galen, op de leeftijd van 55 jaar door Paus Pius XI bisschop van Münster (Duitsland) gewijd. Overeenkomstig zijn devies zich niet te laten beïnvloeden “noch door lof noch door bedreiging”, verhief hij zich openlijk tegen de terroristische activiteiten van de Gestapo en klaagde de misbruiken aan van de regering die de draak stak met de rechten van de Kerk en de gelovigen. In 1946, maakte Paus Pius XII hem kardinaal als dank voor zijn dapperheid en buitengewone moed om het geloof te belijden.

Toen hij de pastorale taak over het bisdom Munster gekregen had, had hij een klein prentje laten drukken waarop stond: “Ik ben het dertiende kind in mijn familie en dank eeuwig mijn moeder die de moed had nog eens “ja” te zeggen tot God en dit dertiende kind te aanvaarden. Zonder dit “ja” van mijn moeder, zou ik nu noch priester noch bisschop zijn”.

DE EERBIEDWAARDIGE PAUS JOHANNES PAULUS I (1912 -1978)

Johannes Paulus I begon zijn laatste algemene audiëntie op 27 september 1978 met een akte van liefde.

“ ‘O mijn God, ik bemin U bovenal, uit geheel mijn hart, uit geheel mijn ziel en uit al mijn krachten omdat Gij oneindig volmaakt en alle liefde waardig zijt. En ik bemin mijn naaste zoals mijzelf uit liefde tot U en vergeef hen die mij beledigd hebben. Heer, maak dat ik U altijd meer bemin.’ Het is een goed bekend gebed, geïnspireerd door woorden uit de Bijbel. Mijn moeder heeft het mij geleerd. Ik bid het vandaag nog meerdere keren per dag.”

Wat hij over zijn moeder zei, werd met zoveel tederheid gezegd, dat het publiek in de audiëntiezaal met een toevloed van applaus reageerde. Een jonge vrouw die zich daar bevond, zei met tranen in de ogen: “Hoe ontroerend dat de Heilige Vader over zijn moeder sprak! Nu begrijp ik beter welke invloed wij, moeders, op onze kinderen kunnen hebben”.

“HEER, GEEF ONS OPNIEUW PRIESTERS !”

Anna Stang heeft veel geleden onder de vervolging van het communisme en heeft ze, zoals zovele andere vrouwen in dezelfde omstandigheden, allemaal voor de priesters geofferd. Naarmate de leeftijd vorderde, verwierf ze een priesterlijke geest.

Wij blijven zonder herder.

Anna werd geboren in 1909, in het Duitse gebied aan de Wolga, in een kroostrijk en katholiek gezin. Het kleine schoolkind was amper negen jaar toen het de misbruiken van de vervolging ervoer; zij schreef: “... 1918, in de tweede klas hadden wij de gewoonte bij het begin van de les het ‘Onze Vader’ te bidden. Een jaar later was dat reeds verboden; en de pastoor mocht de school niet meer betreden. Men begon met ons, christenen, de spot te drijven, priesters werden niet meer gerespecteerd en de seminaries werden ontmanteld”.

Toen zij 11 was, verliest zij haar vader en meerdere broers en zussen door een cholera epidemie. Enkele tijd later stierf ook haar moeder; Anna, amper 17, zorgde voor haar jongste broers en zussen. Zij had niet alleen haar ouders verloren, doch:

“Ook onze pastoor stierf in die periode. En vele priesters werden gearresteerd. Wij bleven zonder herder! Dat was een harde slag ... In het naburige dorp was de kerk nog open, maar ook daar was geen priester meer. De gelovigen kwamen toch bijeen om te bidden, maar zonder herder, de kerk was verlaten. Ik weende zonder te bedaren. Hoeveel liederen en gebeden hadden de kerk gevuld en nu leek alles dood.”

In de leerschool van deze diepe spirituele nood, begon Anna heel in het bijzonder voor priesters en missionarissen te bidden. “Heer, geef ons opnieuw een priester, geef ons de Heilige Communie! Ik lijd vrijwillig omwille van Uw liefde, O Allerheiligste Hart van Jezus!”. Al het lijden dat nadien volgde, heeft Anna voor de priesters geofferd, meer bepaald toen in een nacht van het jaar 1938, een broer en haar echtgenoot – zij is 7 jaar gelukkig getrouwd geweest – gearresteerd werden. Geen van beiden kwam ooit terug!

Aangesteld voor pastorale dienst

In 1942 werd de jonge weduwe met haar drie kinderen naar Kazakstan gedeporteerd: “De winterkou was hard, maar het werd opnieuw lente! Ik heb in die tijd veel geweend, ik heb ook veel gebeden. Ik had altijd de indruk dat iemand me bij de hand leidde. In de stad Syrjanowsk ontmoette ik later enkele andere katholieke vrouwen. We kwamen ‘s zondags en op feestdagen in het geheim samen om te zingen en de rozenkrans te bidden. En ik smeekte de Heilige Maagd dikwijls: “Maria, onze veelgeliefde Moeder, zie toch hoe arm we zijn. Geef ons opnieuw priesters, leraars en herders!”.

Vanaf 1965 verloor de vervolging aan kracht en Anna kon eens per jaar naar de hoofdstad van Kirgistan reizen waar een verbannen priester leefde: “Toen in Bishkek een kerk gebouwd werd, ging ik er eens per jaar naar toe met iemand uit mijn kennissenkring, Viktoria, om de Mis bij te wonen. Het traject was lang, meer dan 1.000 km, maar het was voor ons een grote vreugde. Het was meer dan 20 jaar geleden dat we een priester of biechtstoel gezien hadden! De pastoor van die stad was oud en had meer dan 10 jaar in de gevangenis doorgebracht omwille van zijn

geloof. Tijdens mijn verblijf werden mij de sleutels van de kerk toevertrouwd en kon ik vele uren in aanbidding doorbrengen. Nooit had ik mij kunnen voorstellen zo dicht bij het tabernakel te kunnen zijn. Vol vreugde knielde ik neer en kuste het”.

Vóór haar vertrek kreeg Anna de toelating de Heilige Communie te brengen naar de oudste katholieken in haar stad, omdat dezen de reis nooit zelf zouden kunnen doen. “Door die priester aangesteld, heb ik gedurende 30 jaar kinderen en volwassenen uit mijn stad gedoopt, koppels voorbereid op het huwelijks sacrament en begrafenissen geleid, tot het mij om gezondheidsredenen niet meer mogelijk was”.

Geheim gebed opdat een priester zou komen!

Men kan zich de dankbaarheid van Anna niet inbeelden toen zij in 1995 voor het eerst een priester - missionaris ontmoette. Zij weende van vreugde en in de war riep zij uit: “Jezus, de Hogepriester, is gekomen!”. Gedurende decennia had zij gebeden voor de komst van een priester in haar stad, maar eens 86 geworden, had zij bijna alle hoop opgegeven de verwezenlijking van dit diepe verlangen te zien. De heilige Mis werd bij haar thuis opgedragen en deze buitengewone vrouw kon de Heilige Communie ontvangen: overdag at Anna niets, om zo haar diepe eerbied en vreugde tot uiting te brengen.

EEN LEVEN GEOFFERD VOOR DE PAUS EN DE KERK

In de meest echte zin van het woord, precies in het hart van het Vaticaan, in de schaduw van de koepel van Sint-Pieter, bevindt zich een klooster gewijd aan “Mater Ecclesiae”, aan de Moeder van de Kerk. Het eenvoudige gebouw, dat vroeger voor meerdere doeleinden gebruikt werd, werd enkele jaren geleden heringericht om tegemoet te komen aan de behoeften van een contemplatieve orde. Paus Johannes-Paulus II heeft ervoor gezorgd dat dit klooster ingehuldigd werd op 13 mei 1994, dag van Onze-Lieve-Vrouw van Fatima; de zusters hier zijn geroepen hun leven te offeren voor de intenties van de Heilige Vader en de Kerk.

Deze taak wordt elke 5 jaar toevertrouwd aan een andere contemplatieve orde. De eerste internationale gemeenschap was samengesteld uit clarissen van zes verschillende landen (Italië, Canada, Rwanda, Filippijnen, Bosnië en Nicaragua). In hun plaats kwam karmelietessen die bleven bidden en hun leven offeren voor de intenties van de Paus. Sinds 7 oktober 2004, feest van Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans, leven in het klooster zeven benedictinessen van vier verschillende nationaliteiten. Eén zuster is Filippijnse, een andere Amerikaanse, twee zijn Franse en drie Italiaanse.

Met deze stichting heeft Johannes Paulus II zonder woorden en ondanks alles, zeer duidelijk aan de publieke opinie in de wereld laten zien, hoe belangrijk en onmisbaar het verborgen contemplatieve leven is, zelfs in onze moderne en jachtige tijd, en welke waarde hij hecht aan het gebed in de stilte en het verborgen offer. Dat hij slotzusters dicht bij zich verlangde die voor hem en zijn pontificaat bidden, onthult ook zijn diepe overtuiging dat de vruchtbaarheid van zijn ambt als universele herder en het geestelijk welslagen van zijn immense activiteit, in de eerste plaats voortkomt uit het gebed en het offer van anderen.

Paus Benedictus XVI heeft ook deze diepe overtuiging. Twee keer is hij de Heilige Mis bij “zijn zusters” gaan opdragen, hen dankend voor het offer van hun leven voor zijn intentie. De woorden die hij op 15 september 2007 richtte tot de clarissen van Castelgandolfo, gelden voor de slotzusters van het Vaticaan. “Ziedaar dus, dierbare zusters, wat de Paus van u verwacht: dat u vurige toortsen van liefde bent, ‘samengevoegde handen’, waakzaam in onophoudelijk gebed, volledig aan de wereld onthecht, om het ambt te ondersteunen van degene die Jezus als gids van Zijn Kerk gekozen heeft.” Het is werkelijk providentieel dat onder het pontificaat van een paus die verering heeft voor de Heilige Benedictus, juist zusters benedictinessen hem op bijzondere wijze nabij kunnen zijn.

Een dagelijks mariaal leven.

Het is geen toeval dat de Heilige Vader vrouwelijke ordes gekozen heeft voor deze taak. In de geschiedenis van de Kerk, zijn er naar het voorbeeld van de Moeder van God altijd vrouwen geweest die met hun gebed en offer de weg van de apostelen en de priesters begeleid en ondersteund hebben in hun missionaire activiteit. Dat is de reden waarom de contemplatieve ordes hun charisma zien als “navolging en contemplatie van Maria”. Moeder M. Sofia Cicchetti, de huidige priorin van het klooster, definieert het leven van haar gemeenschap als een dagelijks mariaal leven: “Er is hier niets buitengewoons. Het contemplatieve leven van ons klooster kan alleen begrepen worden in het licht van het geloof en de liefde van God. In onze hedonistische consumptiemaatschappij lijken zowel de zin voor schoonheid en verrukking om de grote werken die God in de wereld en in het leven van elke man en elke vrouw bewerkt, verdwenen te zijn,

alsook de aanbidding van het mysterie van Zijn liefdevolle aanwezigheid onder ons. In de context van de wereld van vandaag zou ons leven dat afgescheiden is van de wereld, maar er niet onverschillig voor is, absurd en nutteloos kunnen lijken. Nochtans kunnen wij met vreugde getuigen dat tijd geven aan God alleen, niet verloren is; het is voor iedereen een profetische herinnering aan een fundamentele waarheid: om authentiek en ten volle zichzelf te zijn moet de mensheid zich in God verankeren en in de tijd van Gods liefde leven. Wij willen als “Mozes” zijn die met geheven armen en een hart dat door een universele liefde wijd geopend is, en dit zeer concreet, ten beste spreken voor het welzijn en het heil van de wereld, en zo ‘medewerksters in het mysterie van de Verlossing’ worden (cfr. Verbi Sponsa, 3).

Onze taak is niet zozeer gebaseerd op het ‘doen’ dan wel op een nieuwe mensheid ‘zijn’. In het licht van dit alles kunnen wij wel zeggen dat ons leven een zinvol leven is, het is helemaal geen verspilling, noch afsluiting voor of vlucht uit de wereld, maar vreugdevolle gave van zichzelf aan de God van Liefde en aan alle broeders zonder uitzondering, en hier in ‘Mater Ecclesiae’ vooral voor de Paus en zijn medewerkers.”

Zuster Chiara-Cristina, overste van de clarissen van de eerste gemeenschap die in het hart van het Vaticaan verbleef, vertelde ons:

“Toen ik hier aankwam, heb ik de roeping in mijn roeping gevonden: als claris mijn leven geven voor de Heilige Vader. Dat was zo voor alle andere zusters.”

Moeder S. Sofia bevestigt: “Door onze roeping van benedictines, zijn wij diep verbonden met de universele Kerk, daarom voelen wij een grote liefde voor de Paus waar we ook zijn. Zeker, het feit dat wij zo dicht bij hem geroepen worden – ook fysisch – in dit ‘originele klooster’, heeft onze liefde voor hem verdiept. Wij verlangen ze aan onze kloosters van herkomst door te geven.

Wij weten dat wij geroepen zijn om geestelijke moeders te zijn door ons verborgen leven in stilte. Onder onze geestelijke kinderen hebben priesters en seminaristen een bevoorrechte plaats en allen die zich tot ons richten met een vraag om steun voor hun leven en hun priesterambt, in de beproevingen en noden op hun weg. Ons leven wil ‘getuigenis van de apostolische vruchtbaarheid van het contemplatieve leven’ zijn ‘in navolging van de Allerheiligste Maagd Maria die in het mysterie van de Kerk op een eminente en uitzonderlijke wijze aanwezig is als maagd en moeder.” (cfr. LG 63).

Verantwoordelijke uitgever:

Z.Exc. Mgr. Mauro Piacenza

titulair aartsbisschop van Vittoriana,

secretaris van de Congregatie voor de Clerus

Congregatie voor de Clerus

Piazza Pio XII, 3 – 00193 Rome

Tel. 0039 / 06 698 84151

0039 / 06 698 84178

Fax 0039 / 06 698 84845

www/clerus.org

www/bibliaclerus.org

vert. Sorores Christi

Terhulpensesteenweg 708

3090 Overijse